

Predicatie
uitgesproken door **ds. J.J. Roodsant**
op Oudjaar 2007
te Heesbeen

Zingen: Psalm 25:2

Lezen: Psalm 90

Gebed

Zingen: Psalm 51: 1, 2

Geliefden, met de hulp des Heeren en onder inwachting van de Heilige Geest, willen we uw aandacht in deze Oudejaarsdienst bepalen bij Psalm 90, de psalm die we samen hebben gelezen, en daarvan nader het laatste gedeelte van het 10^e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

“WIJ VLIEGEN DAARHEEN.”

En als aandachtspunten noem ik u:

1. De tijd van ons leven
2. De snelheid van ons leven
3. Het doel van ons leven

Geliefden, het is alweer bijna de laatste dag van de laatste maand van dit voorbijgevlogen jaar. Nog even en dan klinken de twaalf nachtelijke slagen, om aan te geven dat het jaar voorbij is en dat dit jaar geschiedenis is geworden, om nooit meer terug te keren dan in de ure des gericht's en des oordeels. Want geliefden, de tijd die voorbij is, kunnen we nooit meer overdoen. O, dan voelen we juist in deze ogenblikken zo duidelijk dat er een jaar van ons aardse bestaan voorbijgegaan is, en dat er dus alweer een jaar van **de tijd van ons leven**, aldus ons eerste aandachtspunt, is beleefd, waardoor we ontwijfelbaar dichter bij het ogenblik van onze dood zijn gekomen. En geliefden, houdt dan in gedachten dat er zovelen zijn geweest die vorig jaar om deze tijd meenden dat zij nog vele jaren in ons midden zouden

vertoeven, en die daardoor met optimisme en met verwachting het nieuwe jaar zijn binnengegaan. Maar zij worden nu in ons midden gemist. En wij beleven hun lege plaats juist in deze jaarwisselingstijd met diepe smart en niet zelden met brandende tranen in onze ogen. En wie zullen er in ons midden zijn, die het komende jaar, als het ons gegeven wordt, afscheid van ons moeten nemen? O geliefden, dan is het voor hen werkelijkheid geworden, want hun bestaan is afgesneden. Voor hen is waar geworden wat in Gods Woord geschreven staat: “en hij stierf.” Ja, velen zullen het vorig jaar om deze tijd niet voor mogelijk hebben gehouden, dat ze nu in ons midden worden gemist, en dat we vanmiddag met verdriet aan hen terugdenken. O, ze waren nog zo sterk, ze waren nog zo gezond en ze zaten nog zo vol met plannen. En als het gras zijn ze verdord, om te verschijnen voor Gods rechterstoel, waar zij de sterkte van Gods toorn en de kracht van Gods verbolgenheid hebben leren kennen. En wat onderscheidt ons dan van hen? Wat is er anders in ons bestaan dan in hun leven? O geliefden, wat is het een wonder dat wij nog niet overgegeven zijn aan de verbrijzeling, aan de groeve der vertering, en dat de stem des Heeren nog niet in ons bestaan heeft geklonken, zeggende: “Keer weder, gij mensenkind.” O, dan zijn het toch slechts Gods goedertierenheden, dat wij niet vernield zijn, en Gods barmhartigheden die geen einde over ons hebben genomen, waardoor wij vanmiddag in deze Oudejaarsdienst op onze plaats mogen zitten, waardoor wij elkaar nog mogen ontmoeten en elkaar nog mogen hebben. Dan is het toch slechts Gods lankmoedigheid en Gods taai geduld dat Hij ons de adem nog heeft gelaten en dat Hij ons nog komt te omringen met Zijn weldadigheden, om ons nog te dragen tot op dit ogenblik. Ach geliefden, dan denken we misschien wel bij onszelf dat we nog erg jong zijn en we nog maar weinig jaren tellen, om van binnen heimelijk te zeggen dat we toch wel enig recht hebben op verlenging van onze tijd. Maar geliefden, de tijd van ons leven is zo om, of we nu jong zijn, minder jong, of al oud. En Psalm 89:19 komt ons zo duidelijk te maken dat de tijd van ons leven slechts een damp is en dat de dood – o, hoort goed, geliefden – dat de dood ieder uur wenkt. Ja, dan komt onze tekstpsalm vanmiddag te zeggen dat we misschien wel zeventig, of zelfs wel tachtig jaren tellen, maar dat het uitnemendste van dat leven slechts moeite en verdriet is en dat ons bestaan snellijk wordt afgesneden.

Dan hebben de doodsklokken in de achterliggende tijd vele malen geluid om de waarheid van onze tekst te bevestigen. Ja, dan zijn de rouwklagers talloze keren door de straten gegaan om te prediken dat de mens naar zijn eeuwig huis gaat. En dan hebben er talloze rouwadvertenties in de kranten gestaan, om ons te laten weten dat er mensen op alle leeftijden zijn gestorven, van zeer jong tot zeer oud; om ons er met nadruk bij te bepalen dat de tijd van ons leven nooit ofte nimmer door ons mensen bepaald zal worden, omdat de Heere die, naar Zijn Goddelijke

vrijmacht, heeft vastgesteld en omdat de Heere die heeft bepaald in Zijn eeuwige raad. En daardoor zal geen mensenkind zijn vastgestelde levenstijd ook maar één ogenblik overschrijden, geliefden. Wat moeten we daarom vers 12 van onze tekstpsalm onderstrepen, waar we kunnen lezen: “Leer ons alzo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen”, opdat we niet alleen bewaard mogen blijven voor een onverwachte dood, maar nog veel meer voor een onverzoende dood. Want geliefden, ons mensenleven is slechts een handbreed gesteld en onze leeftijd is als niets voor de Heere. “Immers is een ieder mens, hoe vast hij staat, enkel ijdelheid”, zo leert ons Psalm 39:6. Wat een roepstemmen zijn er dan toch geweest in het achterliggende jaar, geliefden; wat heeft de wind des doods toch vele malen, ook in onze omgeving, gewaaid, en de akker van ons mensenleven beroerd. En wat zijn we toch gewaarschuwd, keer op keer, dat wij geen blijvende stad hier op aarde hebben. Ja, wat hebben de vers gedolven graven ons toch duidelijk gemaakt dat dit graf op dat moment wel voor een ander werd gedolven, maar dat er een tijd zal komen waarop er een graf voor óns gedolven zal worden, en waarop wij zullen nederdalen in de akker der vertering. Maar o geliefden, waar hebben al die roepstemmen en al die tekenen u, jou en mij dan gebracht? Wat heeft het u en jou dan tot op heden geleerd? Toe, weest eens eerlijk. Ach, dan kunnen er op dit moment tranen in onze ogen opwellen, omdat we vervuld worden met herinneringen aan dierbare panden die we hebben moeten missen; omdat we voorgoed afscheid hebben moeten nemen van onze man, onze vrouw, ons kind, onze broer, onze zus, of van een mensenkind dat ons zo dierbaar was en dat we zo graag in onze armen hadden willen vasthouden. O, wat hebben we dan gezien dat de Heere zo’n mensenkind voor Zijn rechterstoel komt te brengen, om rekenschap af te leggen. Maar geliefden, dan moeten we toch beseffen, dat óók wij op weg zijn naar dat ogenblik. En wie weet hoe spoedig het moment zal aanbreken waarop ook de tijd van ons leven op aarde voorbij zal zijn en waarop ook wij rekenschap moeten afleggen van alles wat de Heere ons heeft geschonken in het achterliggende jaar. En als dan openbaar zal komen wat de Heere allemaal in ons leven heeft gedaan? Hoe Hij telkens weer Zijn Woord in ons leven heeft laten opklinken. Hoe Hij ons eten en drinken, kleding en schoeisel, huisvesting en gezondheid heeft gegeven, terwijl dat niets heeft uitgewerkt in de verheerlijking van Gods Naam, o, dan is het voor ons kwijt. Ja geliefden, wanneer wij voor Gods rechterstoel moeten bekennen dat we die rijkdommen alleen maar hebben gebruikt om onze eigen vleugels uit te slaan, om het er zelf beter door te krijgen en om die gaven zelfs te gebruiken in de strijd tegen God, dán moet u er maar op rekenen dat u, door Gods verdoemend en wraakoefenend recht, nergens anders terecht zult komen dan in de vlammen van de hel en dan in de pijnigingen, naar Gods gramschap en Gods grimmigheid.

Maar misschien meent ge bij uzelf dat ge het er wel aardig hebt afgebracht in het achterliggende jaar; en misschien zijt ge helemaal niet zo benauwd voor dat komende oordeel Gods, want ge hebt trouw uw plichten waargenomen, ge zijt op de sabbat onder de bediening van Gods Woord verschenen, ge hebt thuis trouw uit de Bijbel gelezen en uw handen gevouwen tot gebed. Maar geliefden, als ge niet meer hebt dan dit, dan zal dit alles u eenmaal in het aangezicht vliegen en dan zal dit alles u komen aan te klagen omdat ge met dit alles getracht hebt om uw eigen zaligheid te verdienen, en omdat ge dus het bloed van Christus onrein hebt geacht. En als ge meent dat ge wel voor God kunt bestaan omdat het achterliggende jaar het jaar van uw bekering is geweest, omdat de achterliggende periode de tijd is geweest van uw verandering en omdat ge in het achterliggende jaar alles anders en alles beter zijt gaan doen, ja, dat ge in waarheid zijt omgekeerd, zodat ge tot een veranderd mannetje of een veranderd vrouwtje zijt geworden, o, dan bedriegt ge uzelf op een gruwelijke wijze. Want met al uw veranderingen en met al uw omkeringen zijt ge nergens anders terechtgekomen dan op diezelfde weg. Want al keert ge u om, dan gaat ge wel de andere kant uit, maar ge blijft op diezelfde weg, ge blijft op dezelfde grondslag, en ge zijt dus nooit van koning veranderd, ge zijt dus nooit van staat verwisseld, en ge ligt dus nog steeds vijandig dood in de misdaden en de zonden op het vlakke des velds in uw geboortebloed en ten dode opgeschreven, zodat ge dus nooit zult kunnen bestaan voor de rechtvaardige en heilige God. Ja, ge zijt een vreemdeling van het leven Gods, een vreemdeling van de verbonden der belofte en een vreemdeling in uw eigen hart. O, ge zijt slechts door de tijd van uw aardse bestaan op weg naar het schrikkelijke oordeel Gods, waar de onkreukbare Rechter, Die niet van Zijn recht af kan, u zal komen te verwijzen naar die plaats van eeuwige smarten, waar een mens nooit meer bekeerd kan worden en waar verlossing nooit meer mogelijk is, maar waar de Heere de schuldige niet onschuldig zal houden, omdat Hij Zijn recht en Zijn waarheid nimmer krenken zal. O geliefden, laat het toch van de Heere nakijken hoe het met u is gesteld op weg en reis naar die nimmer eindigende eeuwigheid. Want God is een Rechter Die Zich nooit vergist; God is een Rechter Die nooit te misleiden en te bedriegen is; God is een Rechter Die de harten kent en Die de nieren proeft; en God is een Rechter Die naar waarheid in het binnenste des harten ziet; ja, God is een Rechter Die de diepste en de verste schuilhoeken van uw leven kent, en Die niets, maar dan ook helemaal niets door de vingers zal zien, want Hij is volmaakt rechtvaardig en heilig en Hij zal geen woord door Hem gesproken, ter aarde laten vallen. O geliefden, het zou toch wat voor u zijn, als u in deze Oudejaarsdienst op de drempel van de eeuwigheid zou staan om, voordat de nachtklok twaalf uur slaat, erachter te komen, dat ge, voordat morgen de nachtklok twaalf uur slaat, ge voor Gods rechterstoel staat, zonder

Borg en zonder dat het Middelaarsbloed van Christus u is komen te reinigen. O, dan zal er niemand zijn die het voor u opneemt, dan zult ge daar voor eigen rekening staan, en dan zult ge niets anders uit de mond van die Rechter vernemen dan: “Ga weg van Mij, gij vervloekte, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is”, om eeuwig te blijven onder de toorne Gods en de toorn des Lams, die nooit zal worden uitgeblust. O geliefden, jongens en meisjes, mannen en vrouwen, vaders en moeders, opa’s en oma’s, beseft toch dat ge eens door God gedagvaard zult worden en dat ge eenmaal zult staan voor de rechtvaardige, hemelse en heilige Rechter, niemand uitgezonderd, en dat de tijd van ons leven ons dus nergens anders brengt dan voor die rechterstoel Gods, waar slechts de gerechtigheid van Christus u, jou en mij, zal kunnen redden. O, als we dat lieve Kind van Bethlehem, Dat geboren is in de beestenstal, nooit geschonken hebben gekregen van Israels God van achter het recht, als die aanbiddelijke Zone Gods ons nooit door Zijn dierbaar bloed heeft gereinigd en als we nooit bekleed zijn geworden met Zijn gerechtigheid, Zijn heiligheid en Zijn heerlijkheid, die Hij verworven heeft door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid, dan is er geen toekomst voor ons bij God. En als we die Middelaar Gods en der mensen zullen missen, omdat we niet in Hem zijn ingelijfd, nadat we afgesneden zijn geworden van de wereld, van de godsdienst, van Adam en dus van het leven, o, dán is het voor u en voor jou kwijt. Ja, als we die hemelse Bruidegom nooit in de armen zijn gevallen, nooit de kussen Zijns monds hebben gevoeld en nooit in waarheid tegen Hem hebben mogen zeggen: “Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne”, o geliefden, dan zullen we Gods gerechtigheid moeten gaan verheerlijken in onze verdoemenis. En dan zullen we eeuwig moeten vertoeven in de vlammen van de hel. O geliefden, daar heb ik niemand van u voor over. Daarom roep ik u zo op om u te haasten en te spoeden, om uws levens wil. Vliedt toch de toekomstige toorn, geliefden, want straks is er geen tijd meer voor u, straks is de genadetijd voor u voorbij, en dan is het eeuwig te laat. O, roept dan toch de Heere aan om u in het hart te komen grijpen en om Zijn genade te komen verheerlijken aan uw ziel. Smeekt de Heere toch om u op de afgaande weg van Gods recht en van de waarachtige bekering te brengen, zodat er nog plaatsgemaakt zal worden voor die allerliefste, alledierbaarste, allerbeminnelijkste en allernoodzakelijkste Borg en Zaligmaker, en ge nog in Christus’ armen zult mogen versmelten. Ja, bedelt de Heere toch om u te komen overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel, opdat ge als een goddeloze in het stof terecht zult komen, en ge leert smeken: “O God, zijt mij zondaar genadig.”

En geliefden, nu weet ik best wel dat wij mensen het liefst bedrogen willen worden, want wij zijn van nature zulke grote vijanden van de ware weg der waarachtige bekering, en dus van

die weg der ontdekking, ontgronding, ontkleding en afsnijding; en dus van die weg waarop een mens met zichzelf moet omkomen onder en door het verdoemende en wraakoefende recht Gods. En daarom grijpt een mens aan wat hij grijpen kan. Daarom beeldt een mens zich van alles en nog wat in, en daarom voelt hij zich thuis waar hij bij Gods volk wordt gezet met een gevoeligheidje, met tranen, met ontvangen teksten en te binnen geschoten versjes. Ja, daarom vertoeft een mens zo graag bij de godsdienst, waar hij wat onder de voeten krijgt geschoven vanwege zijn ernstigheid, zijn rechtzinnigheid en zijn wetsgetrouwheid; en waar hij de handen en de zakken vol beloften krijgt gestopt omdat hij gedoopt is, omdat hij openbare belijdenis heeft gedaan en omdat hij zo getrouw te vinden is onder de bediening van Gods Woord. O geliefden, dan drinkt een mens vele troostbekers uit en dan zet hij vele bekers der bedwelming aan de lippen, waardoor hij in de verdoving van zichzelf zeker gelooft door het aardse leven heen op weg te zijn naar de eeuwige zaligheid. Maar o geliefden, als dezulken ontwaakt zijn uit hun verdoving, dan blijken ze hun ogen opgeslagen te hebben in de eeuwige pijn. Dan is het voor dezulken eeuwig kwijt. Ach geliefden, een mens is een gevallen mens, en hij is de vader der leugenen toegefallen; en daarom vertoeft hij met zoveel genoegen onder een leugenleer, daarom heeft hij het zo naar zijn zin als er allerlei zaken gezegd worden die hem zélf zo goed uitkomen en die hem zelf zo aangenaam lijken; daarom gaat hij van nature altijd het liefst een ándere weg dan in Gods Woord wordt verklaard. En daarom valt zoen een leugendienaar met veel genoegen bij, die vrome leugens kwistig rond komt te strooien. Want een mens, u, jij, en ik, moet van nature niets hebben van de waarheid. En daarom wil een mens ook in een Oudejaarsdienst niet bepaald worden bij de eeuwige, donkere werkelijkheid en het einde van zijn leven; want dat is hem veel te benauwend, dat is hem veel te beklemmend en dat ontrooft hem alle troost. Een mens wil een ruim Evangelie, zonder wet en zonder recht, waar hij vrolijk en blij bij leven kan. Maar geliefden, in zo'n zogenaamd evangelie is geen Evangelie te vinden. En door zo'n zogenaamd evangelie gaat een mens alleen maar zijn eeuwige verdoemenis tegemoet, terwijl de ware vrede en de ware blijdschap ontbreken. Want die zijn alleen daar waar de Vredevorst ontvangen is in een weg van recht. En wat baat het u als ménsen u overnemen, als mensen u bij Gods volk zetten en als mensen van u geloven dat u een kind van God bent terwijl de Heere nergens van afweet? Wat baat het u als u met een historisch geloof of met een tijdgeloof de Waarheid aanneemt van kaft tot kaft, terwijl u dit verloren doet gaan? En wat baat het u als mensen goed van u spreken en respect voor u hebben om u te houden voor een veranderd en vernieuwd mens, terwijl God niets aan u veranderd en vernieuwd heeft, en ge nog niet voor rekening van die Ander, met een hoofdletter, in het leven staat? O geliefden, vandaag aan de dag reizen ze allemaal naar de

hemel; leest u maar in de rouwadvertenties van de nieuwsbladen. De een heeft in eigen kracht de Heere Jezus aangenomen en zich de verdiensten van Christus zelf toegeëigend; een ander reist naar de hemel omdat het leven zo vol was van ontroeringen en van gevoeligheden; en een derde ziet uit naar het eeuwig geluk omdat het bestaan vervuld is met gemene gaven, gemene genade en gemene bediening des Heiligen Geestes. Maar geliefden, bij al degenen die zo denken en doen wordt het ware werk des Heiligen Geestes gemist. En zo'n mensenkind – o, wat zou het erg zijn als u dat bent, of als jij dat bent – gaat voor eeuwig verloren. Ach geliefden, dan mag u het in deze Oudejaarsdienst van de Heere wel nauw laten onderzoeken, hoe het met u is gesteld, op weg en reis naar de eeuwigheid. En daar moet u maar niet al te lang mee wachten, want als we met ons tweede aandachtspunt nadenken over **de snelheid van ons leven**, dan komt de Heere ons in onze tekstpsalm te verkondigen dat wij daarheen vliegen. Want “wij vliegen daarheen”, zo staat er. Dan is het leven geen wandeling, geliefden, maar een vliegen. Dan is het leven geen kruipen, maar een vliegen als met adelaarsvleugelen. Ja, dan is het leven als een bergstroom die almaar sneller en sneller gaat en zich ten slotte uitstort in de eeuwigheid. O, het leven glipt ons mensen als water tussen de vingers door. En het einde van een mensenleven ligt zó ontzettend dicht bij het begin, dat we in Gods Woord slechts kunnen lezen over een leven en een sterven, over een geboren worden en een verlaten van het leven. Och geliefden, in vers 6 van onze tekstpsalm komt dat zo duidelijk naar voren, want daar staat te lezen: “In den morgenstond bloeit het en het verandert; des avonds wordt het afgesneden en het verdort.” Zo is nu ons mensenleven, het is als het gras. En het aardse leven van u, van jou en van mij is als het ware maar één dag, o geliefden, één dag: “in den morgenstond bloeit het en des avonds wordt het afgesneden”. En dat is niet alleen zo in het gevoel van een mens, in de beleving van een mens en bij het ouder worden van een mens – omdat oudere mensen zo vaak zeggen: “Het lijkt wel of het leven almaar sneller gaat” – maar dat is de werkelijkheid, namelijk de werkelijkheid bij God vandaan. Want wat zegt de Heere vanmiddag in deze Oudejaarsdienst?: “Wij vliegen daarheen.” De snelheid van ons leven maakt ons bestaan tot een oogwenk, tot een damp, tot een handbreedte. En zeker, er wordt in onze tekstpsalm gesproken over zeventig jaar; “of zo wij zeer sterk zijn, tachtig jaar”, en dat het uitnemendste van al die jaren niets anders dan moeite en verdriet is. Maar geliefden, wat zijn nu die zeventig en die tachtig jaren vergeleken bij de eeuwigheid; en wat zijn nu die jaren voor de eeuwige God, bij Wie een eeuwigheid is als niets, bij Wie duizend jaren zijn als de dag van gisteren; “als hij voorbijgegaan is, en als een nachtwake”, zo zegt ons vers 4 van onze tekstpsalm. O, wat is het toch waar, geliefden, dat de snelheid van ons leven niets anders is dan een vliegen, want “wij vliegen daarheen.” Maar wie gelóóft dat? Wie neemt dat woord

des Heeren voor waarheid aan? Ach geliefden, toen de Heere in het paradijs tegen de mens zei dat hij den dood zou sterven als hij zou gaan eten van de boom der kennis des goeds en des kwaads, toen kwam de duivel, en toen zei hij: “Gijlieden zult den dood niet sterven”. En toen werd dit woord van de vader der leugenen onmiddellijk geloofd, terwijl het woord des Heeren terzijde geschoven werd, om zich daardoor moed- en vrijwillig in een drievoudige dood te werpen, en de eeuwige straffen van de helse pijn over zich heen te roepen. En geliefden, zo doet nu elk mens van nature, u, jij en ik. O, als er in deze Oudejaarsdienst uit de mond des Heeren klinkt: “Wij vliegen daarheen”, dan kijkt een mens wat verbaasd en dan gaat hij het woord van die leugenaar der beginne geloven, om het uur van zijn dood ver weg te stellen en om bij zichzelf te denken dat het allemaal heus wel meevalt, want de gemiddelde leeftijd van mensen in ons land wordt toch alleen maar hoger? Dan staat een mens vijandig tegenover het Woord des Heeren, dan moet hij niets hebben van hetgeen uit de mond des Heeren uitging en komt te betuigen dat het leven snellijk voorbijgaat en dat zo meteen, met de twaalf slagen van het nieuwe jaar, ook het eigen bestaan voorbij kan zijn. Och geliefden, dan zegt de Waarheid het niet alleen in onze tekstpsalm, maar dan roept ook de profeet Amos uit: “Schik u, o Israël, om uw God te ontmoeten.” Maar de satan is er zo blij mee als u dit woord des Heeren niet gelooft en als u het waarschuwendende woord van vanmiddag terzijde schuift. Want als dan de dood komt, dan komt deze onverwachts, dan overvalt die dood u en dan sterft u onverzoend met God. Dan is het dus kwijt voor u, eeuwig kwijt. En dan heeft de satan plezier, want dan zal hij u eeuwig pijnigen in de smarten van de hel. O, dan kunt ge alleen nog maar uitroepen: “Had ik maar, had ik maar geluisterd naar die getrouwe knechtjes des Heeren, had ik maar niet gedacht dat het allemaal best wel mee zou vallen en had ik maar niet gemeend dat alles wel goed zou komen en dat ik later wel eens bezig zou gaan zijn met die ernstige zaken der eeuwigheid.” Maar dan is het te laat, geliefden, dan is het kwijt, eeuwig kwijt!, want in de plaats waar de boom valt, daar zal hij wezen, hetzij naar het zuiden, hetzij naar het noorden. En dan zal ten volle beleefd worden dat niemand het Koninkrijk Gods zal binnengaan, tenzij hij of zij wederom geboren is. Ja, dan zal de Waarheid werkelijkheid worden, dat een mens in een weg van recht Christus geschonken moet krijgen van achter het recht, nadat die mens is afgesneden van de wereld, van de godsdienst, van Adam en dus van het leven, en Christus in de armen is gevallen. O, dan zal het duidelijk worden dat er maar één weg is tot het eeuwig behoud, en dat een iegelijk die een andere weg uitdenkt om die te bewandelen, verkeerd uit zal komen. O geliefden, laat u dan toch niet bedriegen door uw bedrieglijk hart; laat u toch niet bedriegen door de vele bedrieglijke leraren der godsdienst die uitgaan, maar luistert toch

naar het Woord des Heeren. Want de snelheid van ons leven is niets anders dan een vliegen. Immers “wij vliegen daarheen.”

Dan willen we nu eerst met elkaar zingen uit Psalm 103, en daarvan het 8^e zangvers:

Gelijk het gras is ons kortstondig leven,
Gelijk een bloem, die, op het veld verheven,
Wel sierlijk pronkt, maar kracht'loos is en teer;
Wanneer de wind zich over 't land laat horen,
Dan knakt haar steel, haar schoonheid gaat verloren;
Men kent en vindt haar standplaats zelfs niet meer.

“Wij vliegen daarheen”, zo zegt onze tekst. Ja maar, zo denkt u misschien bij uzelf, wáárheen vliegen we dan? Wat is **het doel van ons leven**, aldus ons derde aandachtspunt. Ach geliefden, de Heere heeft ons mensen naar Zijn beeld en gelijkenis geschapen, en dus in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid; en het doel van ons leven in het paradijs was niet anders dan de Heere liefhebben, dienen, grootmaken en prijzen. Maar o, wij mensen hebben ons door onze zondeval moed- en vrijwillig losgescheurd van de Heere en wij hebben daardoor het doel van ons leven veranderd, geliefden, want we wilden niets anders doen dan onszélf dienen, onszelf eren, ons eigen ik aanbidden en dat bewieroken. En hierdoor is een mens een doelmisser, oftewel een zondaar geworden! en heeft die mens als doel van het leven niets anders voor ogen dan de eeuwige smarten van de hel. O geliefden, de mens is tot een albederver geworden, hij is God kwijtgeraakt en dus tot een goddeloze geworden; hij heeft Gods recht geschonden, om tot een rechteloze te zijn verworpen, en hij heeft zich geworpen in een bestaan vol zonden en is daardoor een walgelijke onheilige geworden. Ja, u, jij en ik, zijn geworden tot een doodschuldige, een doemwaardige en een helwaardige, om naar Gods recht en gerechtigheid, geen ander doel voor ogen te hebben dan de buitenste dusiternis, dan de eeuwige pijnigingen in de vlammen van Gods gramschap en Gods grimmigheid, en dan de plaats waar wij eeuwig onze tong zullen kauwen, terwijl God zal lachen in ons verderf en spotten als onze vreze komt. En zo is het doel van ons leven dus niets anders geworden, geliefden, dan de dag van onze dood, dan de gang naar het graf en dan de verschijning in de vierschaar Gods, om daar, op de vraag hoe wij onze tijd en onze mogelijkheden hebben gebruikt, alleen maar beschaamd het hoofd te kunnen buigen, omdat we daar geen antwoord op kunnen geven dat Gods goedkeuring wegdraagt. Och geliefden, dan mogen we er toch wel goed over nadenken hoe we onze tijd hier op aarde gebruiken, want we verbeuzelen wat tijd

door bezig te zijn met allerlei zondige zaken, door onze tijd te verknoeien met talloze spelletjes en talloze zogenaamde ontspanningsbezigheden. Ach geliefden, van nature zijn wij mensen als de stadhouder Felix, die ernstig door de apostel Paulus wordt aangesproken en bepaald wordt bij de rechtvaardigheid, de matigheid en het toekomstige oordeel Gods; maar die daardoor, zeer bevreesd geworden, tegen de apostel Paulus zegt: “Voor ditmaal, ga heen; en als ik gelegen tijd zal hebben bekomen, zo zal ik u tot mij roepen”, om nooit meer onder de rechte bediening van Gods Woord te vertoeven en de ogen op te slaan in de hel. O geliefden, als het om de eeuwige dingen gaat, zijn wij van nature als een Gallio, die zich niets aantrekt van hetgeen er gebeurt. O zeker, dan kunnen we onder de bediening van Gods Woord zitten en dan kunnen we deze rechtzinnig onderschrijven en bijvallen, maar daar houdt het vaak mee op; want in het binnenste van onze harten is nog nooit een kruimeltje genade verheerlijkt en dus zijn we vreemdelingen van het waarachtig wederom geboren leven O, dan kunnen we “daarheen vliegen” en dus naar de dag des oordeels, en dan zullen we ervaren dat het voor ons kwijt is. Ach geliefden, dan kunnen we in stilte tegen onszelf zeggen dat het allemaal wel mee zal vallen en dat het vast wel goed zal komen, maar het zal nooit goedkomen en nooit meevallen, geliefden. Ja, het zal altijd tegenvallen, want we vliegen dáárheen waar de rechtvaardige God Die niet van Zijn recht af kan en Die de zonde niet door de vingers kan zien, ons zal berechten. En dan is het doel van ons leven niets anders dan de plaats waar we eeuwig in het verterende vuur zullen vertoeven zonder ooit verteerd te worden. Want daarheen zullen we door de Rechter van hemel en aarde verwezen worden. En als we eenmaal voor Gods rechterstoel zullen staan, geliefden, dan kunnen we wel denken iets voor de Heere neer te gaan leggen, maar wat zal dat zijn om onze schuld te betalen? Wat zal dat zijn om hetgeen we bij de Heere verkeerd hebben gedaan, goed te maken? Wat zullen we die rechtvaardige en heilige God kunnen aanwijzen of aanreiken zodat Hij ons zal vrijspreken? En wat staat er over ons opgeschreven in Zijn gedenkboek, zodat Hij zeggen zal: “Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.” O geliefden, als we daar zullen staan zoals we geboren zijn, ach, dan zullen we op duizend vragen geen antwoord kunnen geven, en dan zullen we Gods gerechtigheid moeten verheerlijken in onze verdoemenis. O, laat u vanmiddag toch in alle ernst bepalen bij het doel van uw leven, opdat er in uw bestaan nog een kermen en een roepen om Christus geboren zal worden.

Nu zijn er niet weinigen, geliefden, en misschien ook wel in ons midden, die denken van de Oudejaarsdienst een soort verzoendag te maken, en die menen bij die gelegenheid alles bij God goed te kunnen maken wat verkeerd geweest is, om zó, zonder schuld, voor de hemelse

Schuldheer te verschijnen. Maar als u denkt dat te gaan doen, wat legt u dan als betaalmiddel neer voor die rechtvaardige, heilige, onkreukbare en onomkoopbare God? Wat wilt u dan als verlossingsmiddel aanwijzen? Uw godsdienst? Uw rechtzinnigheid? Uw vroomheid? Uw kerkelijke ijver en uw grote giften voor het kerkenwerk? Wilt u dan gaan wijzen op uw bekering? Wilt u dan uw wetsgehoorzaamheid naar voren gaan schuiven en uw geplengde tranen gaan noemen? Ach geliefden, al zullen tranen nooit gemist worden bij Gods volk, ze zullen erachter komen daarmee hun schuld niet te kunnen betalen en daarmee voor God niet te kunnen bestaan, want dat zal alleen maar kunnen met een geschonken Zaligmaker en met het toegepaste bloed van de Heiland en Verlosser, de Heere Jezus. Want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. O geliefden, alleen het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonde, zo zegt Gods Woord, en dus zult u die Zaligmaker in een weg van recht geschonken moeten hebben gekregen van Isrels God, en u zult in Zijn bloed gewassen moeten zijn, alsmede bekleed met Zijn gerechtigheid, Zijn heiligheid en Zijn heerlijkheid; met minder zal het niet kunnen, geliefden. Och, bedriegt u toch niet voor de eeuwigheid. En denkt toch niet in deze Oudejaarsdienst dat uw leven is als een ouderwetse, volgeschreven lei, die met één veeg van een natte spons schoon te maken is, zodat ge met een schone lei het nieuwe jaar kunt binnenstappen. Want de Rechter van hemel en aarde zal niets door de vingers zien en Hij zal u oordelen, naar Zijn onkreukbaar recht en Zijn onwankelbare gerechtigheid. Wij mensen vliegen dus dáárheen, geliefden, waar dat oordeel uitgesproken zal worden, en dus waar we in de verdiende rampzaligheid zullen terechtkomen.

En. toch..., toch is er een volk dat een ander doel van het leven heeft leren kennen. Want dat volk, de uitverkorenen Gods, o, die hebben te maken gekregen met het overtuigende, ontdekkende en ontgrondende werk van de Heilige Geest. Dat volk is gaan inleven, beleven en doorleven dat ze dáárheen vliegen, waar ze veroordeeld zullen worden naar Gods recht en gerechtigheid. Dat volk is in het binnenste van hun hart gaan voelen alles bij de Heere verzonddigd te hebben. En dat volk is gaan smeken en gaan zuchten om Gods genade, en om die lieve, aanbiddelijke Borg toch geschonken te krijgen, teneinde uit Hem en door Hem God drie-enig groot te maken. O, dat volk heeft zo leren uitroepen: “Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.” O, dat volk ziet er zo naar uit om die hemelse Bruidegom te mogen kussen; en om door de kussen Zijns monds te mogen ervaren dat Zijn liefde oneindig veel beter is dan de beste wijn. Ach geliefden, dat volk is op het plekje gekomen waar ze zondaar voor God geworden zijn. En dat volk heeft mogen beleven dat er in hun zondaarsziel plaatsgemaakt is voor die allerliefste Zaligmaker. O, dat volk heeft mogen leren kennen dat hun doel is: verloren te moeten gaan. En dat volk heeft

Gods recht mogen billijken, geliefden, ja, dat volk heeft het recht Gods mogen toevallen en dat volk heeft het recht Gods mogen omhelzen, om te gaan zeggen: “Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.” Dat volk kan alleen maar keer op keer uitroepen: “O wee nu mijner, dat ik zo gezondigd heb, de kroon mijns hoofds is afgevallen.” Ach geliefden, als een mens op die weg is gebracht, dan kan hij niet meer in alle rust afwachten wat er gaat gebeuren, want dan heeft die mens in de beleving de bloedwreker achter zich, die hem zal trachten te doden. En dan gaat die mens ervaren dat hij in de vrijstad moet komen, en dat is niemand anders dan Christus. O, die mens roept, bedelt, smeekt en kermt om Christus geschonken te krijgen van Israëls God. Och, wat gaan dezulken dan gebogen over de aarde; en wat vind je dezulken dan vaak in de stilte, om daar onder tranen te smeken die lieve Heiland in de armen te mogen vallen. Och geliefden, bent ú dan al in waarheid op dat plekje terechtgekomen? Weet u daar dan al werkelijk van? En hebt u van uzelf al een walg gekregen, om alleen nog maar waarde te zien in Christus, teneinde uit en door Christus God eeuwig groot te maken? Ja, hebt u de belijdenis van de verloren zoon al leren uitschreien, namelijk: “Ik heb gezondigd tegen den Hemel en voor U; en ik ben niet meer waardig Uw zoon genaamd te worden”? En geliefden, als de Heere een mens op dat plekje komt te brengen, dan gaat hij door Goddelijk onderwijs ook zicht krijgen op die allerliefste Zaligmaker. O, dan gaat hij Hem zien in Zijn dierbaarheid, in Zijn beminnelijkheid en in Zijn gepastheid. Ach, wat gaat het hart dan toch naar Hem uit. En wat bedelt die mens daar keer op keer om toch in Christus verslonden te mogen worden. Want Christus heeft Zich doodgeliefd aan het kruis, om de grootste der zondaren zalig te kunnen maken. O geliefden, dan gaat zoen telkens de woorden van de berijmde Psalm 89 vers 8 herzeggen, waar geschreven staat: “en onze Koning is van Israëls God gegeven”; om dat in waarheid te mogen beleven. En als dat waarheid wordt – o, al Gods ware volk leert dat kennen – dan raken ze zichzelf aan Christus kwijt. Dan worden ze in Christus ingelijfd en in de dadelijkheid door het dierbare bloed van Christus gereinigd van alle ongerechtigheden, om door het waar zaligmakend geloof bekleed te worden met de weldaden Christi. En hierdoor wordt het doel van het leven volkomen nieuw en niet anders dan God grootmaken, God eren, God prijzen en God verheerlijken. Ja, dan gaat dat volk er zelfs naar uitzien om het aardse leven te mogen verlaten, omdat op aarde dat prijzen van God altijd nog maar ten dele is. Ja, hier op aarde is het bestaan altijd nog vervuld door de zonden en door de ongerechtigheden. Hier op aarde zit de oude mens er altijd nog tussen; en hier op aarde zit de satan er altijd nog weer tussen om een mens onderuit te halen. O, dan gaat dat volk zelfs leren bedelen: “Heere, wanneer komt die dag dat ik toch bij U mag wezen, en zien Uw aanschijn geprezen.” Ach geliefden, als dan onze tekstpsalm komt te spreken over

“wij vliegen daarheen”, dan is dat voor dit volk bij tijden een kostelijke troost. En als dat volk langs een begraafplaats loopt, dan is het dankbaar dat die begraafplaatsen er zijn, want dan weet dat volk: eens zal het aardse leven voorbij zijn en eens zal ik in Gods heerlijkheid God eeuwig en volmaakt grootmaken. O, dan zullen ze nooit meer uitwonend van de Heere zijn, maar altijd in Hem en in Zijn nabijheid, om Hem te verheerlijken en Hem te prijzen. Ach geleifden, dan krijgt dat volk het niet klein, dat de Heere nu naar zóeen heeft omgezien en dat de Heere zo’n monster van goddeloosheid getrokken heeft uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht. O, dan zal dat volk dankbaar zijn als zij het jaar van hun verlossing mogen meemaken en als zij bij het sterven en dwars door de dood heen Hem mogen begroeten, om eeuwig, storeloos en volmaakt God groot te maken en te mogen beleven dat er tegen hen gezegd zal worden: “Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.”

Maar geliefden, wat kan het voor die kinderen des Heeren soms ook donker zijn op aarde. O, als het geloof niet in beoefening is, dan kunnen ze nergens overheen kijken, dan kunnen ze niets meer bekijken; dan twifelen ze er soms aan of er wel waar werk in hun ziel is geschied. Maar o, wat gaan ze dan smeken om leven aan hun ziel. En als de Heere dat bij vernieuwing komt te schenken, dan zien ze het werk des Heeren weer, dan weten ze de liefdevolle woorden des Heeren weer; dan kunnen ze met hun God door een bende lopen en over een muur springen. En dan kunnen ze weer zingen van Gods goedertierenheên. Ja, dan verlangen ze ernaar om het doel van hun leven te mogen bereiken, in de eeuwige verheerlijking van God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest.

Maar hoe is het dan met ú, geliefden? Mag u daar dan al iets van kennen? En mag u daar dan al iets van weten? Ja, is dat ook al het plaatsje waar u bent gebracht door het wederbarende werk Gods?

O, onbekeerden onder ons, wat zijt ge altijd bezig met de aardse zaken en wat probeert ge uzelf altijd maar omhoog te werken om het zelf almaar beter te krijgen. Ach, ziet toch, dat ge dáárheen vliegt waar ge de eeuwige smarten der hel zult beleven. En smeekt de Heere toch om u in het hart te komen grijpen, opdat het doel van uw leven vernieuwd zal worden.

En bekommerden onder ons, ach, wat hebt ge dat ware werk des Heeren leren kennen, ook al kunt ge het er niet voor houden, want het einde zal het begin verklaren. O, ge zult in Christus gevonden moeten worden, en ge zult uit Hem moeten worden bediend. Och bekommerden, bedelt en smeekt dan maar om Christus geschonken te krijgen in een weg van recht, en om in Zijn armen te mogen wegzinken.

En volk des Heeren, och, daar moogt ge van weten, nietwaar. Maar wat is het leven vaak vol verdrukking en wat hebt ge het vaak moeilijk als ge moet ondervinden hoe sterk het oude vlees opspeelt en hoe de oude mens u telkens weer onderuit haalt. Ja volk, wat moet ge belijden dat de oude slang u niet zelden te sterk is. Maar volk, zie maar dat ge daarheen vliegt waar ge nooit meer last zult hebben van die oude mens, waar de zonde eeuwig onder zal liggen, en waar ge eeuwig en volmaakt, storeloos zult roemen van Gods goedertierenheên. Ja volk, zie er maar naar uit dat ge op engelenvleugels Thuis gebracht zult worden, om altoos de Heere te prijzen. En getuig daar maar van in dit aardse leven.

Och, schenke de Heere ons dan wat Zijn Naam verhoogt en verheerlijkt, nu en tot in eeuwigheid.

Amen.

Zingen: Psalm 89:7

Hoe zalig is het volk dat naar Uw klanken hoort!

Zij wand'len, HEER', in 't licht van 't Godd'lijk aanschijn voort;

Zij zullen in Uw Naam zich al den dag verblijden;

Uw goedheid straalt hun toe; Uw macht schraagt hen in 't lijden;

Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen,

Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw woord verhogen.